

Emlékek

– a selmeci különös hölgy legendáriumából* –

városa

Messze van még? Már fél órája jövünk. Ráadásul folyton fölfelé.

Szóltam előre, hogy ez egy ilyen hely.

De azt nem mondtad, hogy nincs taxi. Vagy legalább egy nyomorult busz. Sajnálom, hogy nehézséget okozok. Amúgy olyan édesen pihegsz!

Te meg fújatsz, mint egy agyonhajszolt ló.

Mert öreg vagyok. Vén szivar! Anyám mondta ezt mindig azokra a pasasokra, akik úgy gondolták, lenne még esélyük nála, ezért hosszan ácsorogtak a trafikban vagy előtte, akár zár-óráiig is. Hazakísérésről azonban szó sem lehetett. Mit gondolna Lajos – dohogott anyám –, hogy én akárkivel sétálgatok este az utcán...

Lajos?

Az apámat hívták Lajosnak. Hároméves voltam, amikor meghalt. Azután költöztünk el innen.

Hát az nem tegnap volt!

Nem bizony! Több mint fél évszázada, kimondani is sok. Azóta nem jártam itt.

Hogyhogy? A temetőben se?

Anyám számára elveszett paradicsom lett ez a város. Nem tudott visszajönni. Látogatóba se, pedig volt néhány egészen szoros barátsága. Amúgy a Paradicsom-hegy alatt laktunk. Az itteniek szerint a Paradajz lábánál.

Fura, hogy angol neve van.

Nem angol. Inkább német.

Itt nem csehek laknak?

De, laknak csehek is meg szlovákok. Régebben magyarok és németek.

S te mi vagy?

Otthon magyarul beszélünk. Anyámmal egészen a haláláig. Az iskola szlovák volt, a nyomdász is, akinél tipográfusnak tanultam. Most ezek közül az egyik nyelvet se használom. Akkor mi vagyok?

Hát egy englishman!

Az. Egy jöttment Londonban.

* A szerző a szöveg írása idején a Kisebbségi Kulturális Alap ösztöndíjában részesült.

Ugyan! Hiszen szép családod, műtermed van, elhalmoznak megrendelésekkel, neved van! Paul és Johnny ódákat zeng rólad! Azt mondták a múltkor, olyan vagy, mint az apjuk. Sőt: még jobb is.

Helyes fiúk, bírom őket én is. De ez túlzás.

Egyáltalán nem. Tényleg remek képeket csináltál róluk. Ó, azok a koncertfotók! Meg a levegőbe ugrások! Nélküled nem itt tartanának.

Ugyan, Sandy, ne dicsérsz már annyit.

Jó, akkor nyafogok. Fáj a lábszáram ettől a hülye utcától. Egyáltalán: jó irányba megyünk? Emlékezhetsz ennyi év után?

Éles képek vannak bennem.

A te híres fotós agyad!

Gyerekként fényképezőgép nélkül rögzítettem mindent. Balra a szivargyárat látod.

Mekkora épület!

Gyerekkoromban még nagyobbnak tűnt. Szerettem, mert anyám itt dolgozott, és engem is hordott magával. A gyáros kisdédóvót rendezett be az egyik földszinti teremben, az anyák ebédszünetben bejöhettek hozzánk. Mindegyiknek finom dohányillata volt, ahogy a hajunkba túrtak vagy megsimogatták az arcunkat.

Ahá! Ezért vagy olyan erős dohányos!

Dehogy! Anyám sokáig tiltotta is, a katonaságnál szoktam rá, azután már nem tehetett semmit. Meg el is költöztem tőle, nem tudott ellenőrizni. Ne álljunk meg egy kicsit?

Meg akarod nézni?

Nem. Pontosan látom magam előtt az alacsony asztalokat, a piros padlót, a fából készült játékokat. Nincs miért odamennem. Csak gondoltam, pihenhetnénk.

Nincs kedvem ácsorogni az utcán.

Beülhetnénk valahova.

Láttál eddig valami alkalmas helyet?

Hát ez nem London vagy Párizs, hogy lépten-nyomon kávéház vagy bár legyen. Bár volt idő, hogy Magyarország harmadik legnagyobb városának számított. Feljebb, a belvárosban csak akad valami.

Elég lepusztult hely, kétlem.

Színes házakra és kedélyes emberekre emlékszem. Szerettem a macskaköveket.

Engem meg idegesítenek. Folyton beszorul a cipőm sarka, attól félek, leválik! Vagy kibicsaklik a bokám.

Hát majd mész meztláb!

Nagyon vicces!

Hiszen a színpadon is mindig meztláb állsz.

Meg is szóltak érte!

Valakinek meg pont emiatt jössz be!

A kolléganők imádják a túsarkúkat meg emeletes cipőket. Én attól tartok, éneklés közben nem tudok a lábamra figyelni, belegabalyodok a mikrofon zsinórjába, vagy elbotlok a saját lábamban.

Nem vagy azért olyan ügyetlen, baby!

Ez a bratislavai színpad amúgy egészen jó volt. Nem gondoltam, hogy a kommunisták is tudnak ilyen szintet.

Rangos fesztivál. Meg kell mutatni a nyugati kapitalistáknak, hogy nem probléma felvenni velük a versenyt.

De a sajtósok katasztrofálisak voltak. A kiejtésük! A buta kérdéseik...

Protekciónal jutnak be a tévébe vagy a rádióba, sőt a nagyobb lapokba is, nem a felkészültségük vagy a tehetségük alapján. A legtöbbjük az állampárt tagja vagy valamelyik nagykutyának valakije, másképp nem kapna pozíciót. A kérdéseket előre cenzúrázzák, főleg, ha nyugatról jön valaki.

Borzasztó.

Nagyon megválogatják a fellépőket is. Nehogy kitörjön valami forradalom. A rock and roll amúgy is gyanús.

Ezek szerint én nem vagyok veszélyes?

Édes nőci vagy, szeretik a dalaidat egész Európában. Úgy tűnik, a komcsik is.

Lehet, hogy egy szót sem értenek a szövegeimből?

Ne aggódj, vannak embereik, akik jól tudnak angolul. Örülök, hogy átmentél a rostán. A jelek szerint az itteni közönséget is levetted a lábáról.

Lehet. Az a hatalmas szegfűcsokor...

Szinte elvesztél mögötte, egész jó lett a fotó is, ahogy kikandikálsz a huncut szemekkel.

Sose kaptam szegfűcsokrot.

Itt most ez a divat, úgy látszik.

Meglepődtem, hogy illata is volt.

Nemesítik, varázsolják.

Varázsolják? Ez tetszik! Kár, hogy itt kell hagynom.

De még két napig gyönyörködhetsz benne.

Már csak egy, ha a mait leszámítjuk.

Ez igaz.

Ez már a belváros?

Lassan odaérünk, azt hiszem.

Magasabbak az épületek.

Az emelkedő is teszi.

Az az érzésem, senki nem lakik az emeleti lakásokban.

Nekem is az a benyomásom.

Pedig némelyik ház egészen szép. De akkor hol vannak az emberek? Elköltöztek másik városba?

Egy részük biztosan. A többi meg azokban a bérházakban élhet, amelyek között eljöttünk, még a szivargyár előtt.

Azokban a semmitmondóan szürke épületekben?

Szerintem igen. Ezeket alighanem idejétmúltnak, elavultnak gondolták. A kommunisták a régi világot amúgy is igyekeznek elfelejteni. Vagy inkább elfeledtetni. Túl sokat nem tudok ezekről a dolgokról. Mi az első háború alatt költöztünk el innen, a második előtt kerültem nyugatra, csak annyit tudok, amennyit a régi barátaim mesélnek, ha Prágába vagy Pozsonyba jövök valamelyik sztár kíséretében.

Kísértetváros.

Vasárnap délután van. Ha más napon és korábban érkezünk, biztosan kicsit mozgalmasabb utcakép fogad...

Látsz itt boltot?

Persze, itt egy húsbolt, a másik oldalon egy cipős, amott textilüzlet, az meg vegyeskereskedés.

Egyiknek sincs kirakata.

Talán nincs szükség rá. Az emberek tudják, miféle kínálatra számíthatnak.

Bratislavában sincs túl nagy választék, akkor itt mi lehet... nem is akarom elképzelni.

Gyere, felmegyünk a trotuárra.

Hogy mire?

Arra a teraszra, ott. Azon jártunk anyámmal, hazafelé mindig örültem, hogy már nem vagyunk messze.

Tényleg nem vagyunk messze? Végre egy jó hír!

Sandy, te akartad, hogy elhozzalak ide...

Úgy beszéltél róla idefelé a repülőn, mint egy mesevárosról. Várral, királlyal, királynéval, lovagokkal. Ezüst utca, arany utca, bányákban dolgozó törpék... Kíváncsivá tettél. Ehhez képest elég kiábrándító.

Az emlékeim városát meséltem. Amit egy nagyjából hároméves gyerek rögzített, később meg hozzáálmodott mindenfélét az anyja meséi nyomán. Amit most látunk, egy másik hely... Erről a korlátról egyszer csúnyán leestem. Dőlt a számból a vér, mert esés közben beleharaptam. Egy járókelő ráripakodott anyámra, miért nem vigyáz jobban a gyerekére. Én nem is az eséstől vagy a vérző számtól ijedtem meg, hanem a szúrós tekintetű rikácsoló asszonytól. Anyám pedig az aggodalomtól és a megalázottságtól zokogott.

Gondolom, többet nem akartál felmászni a korlátra.

Anyám a trotuárt is el akarta kerülni az eset után, mindig átterelt a másik oldalra, de aztán addig könyörögtem, amíg visszatértünk a régi útvonalunkra. A trotuárról minden sokkal jobban látszott, izgalmas nézőszög volt lefelé is, felfelé is. Nézd, mondjuk innen, azt a két tornyot!

Szépek!

Enyhén kanyarodik és emelkedik az utca, ezért öt-hat lépés után teljesen mást láatsz majd. Valóban... mintha nem is ugyanott lennék.

Nekem elég sokszor volt ilyen érzésem életem során. De sose nyugtalanított, talán éppen azért, mert itt hozzászóltam a változatossághoz.

Egyre meredekebb az utca!

Ez most már így lesz. A templom mellett felkanyarodunk a térre, és nemsokára odaérünk. Tényleg.

Ez a centrum?

Igen. Szép terecske lehetett valaha.

Ez is kihalt, mint előbb az utca. Itt még boltok sincsenek.

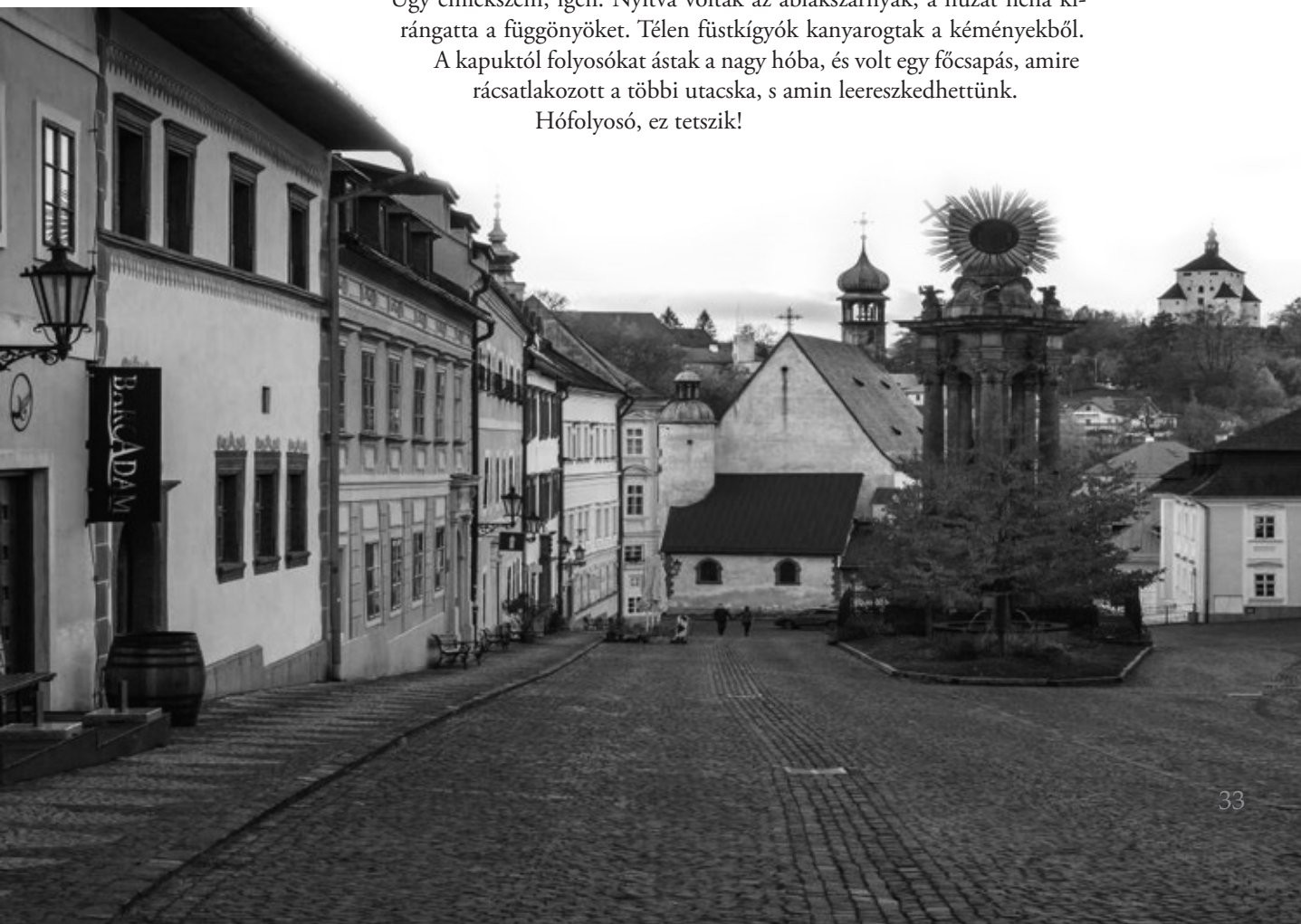
És nem lakja senki a házakat. Pedig micsoda gazdagságra volt szükség, hogy felépíthessék őket!

Gyerekkorodban még voltak lakóik?

Úgy emlékszem, igen. Nyitva voltak az ablakszárnyak, a huzat néha kitérte a függönyöket. Télen füstkígyók kanyarogtak a kéményekből.

A kapuktól folyosókat ástak a nagy hóba, és volt egy főcsapás, amire rácsatlakozott a többi utacska, s amin leereszkehdünk.

Hófolyosó, ez tetszik!

Apám egy nyomdásznál dolgozott, talán ebben a házban, milyen kár, hogy hagyják pusztulni, anyámmal ide is betértünk hazafelé, néha együtt mentünk hárman, sokat nevettek, én is velük, pedig nem is értettem, min nevetnek. Köztük mentem, fogták a kezem, olykor hintáztattak, amit nagyon szerettem.

Szép gyerekkorod lehetett.

Lehetett volna, ha apám nem hal meg olyan hirtelen. Fordulj csak meg! Nézd! Ha a tekinteted a templom tornyáról felemeled, ott a vár, amiről meséltem.

Milyen pici!

Persze, innen! Mint egy játékvár.

De szép.

Anyám azt mesélte, egy boszorkány lakott benne réges-rég.

És te elhitted?

Anyám nagyon meggyőzően mesélt. A leghihetlenebb dolgokat is a legnagyobb természetességgel fogadtam el. Egyébként nemcsak én, hanem bárki, aki hallgatta. Azt gondolom, a mesélés volt a legmélyebb vigasza. Nagyon korán megözvegyült.

És ez a nagy épület?

Iskolának nézem. Nem tudok semmit mondani róla. Fogalmam sincs, kik járhattak ide. Anyámmal hajnalban mentünk a szivargyárba, és késő délután jöttünk visszafelé, egyik napszakban sem volt semmi mozgás erre.

Úgy tűnik, elfogy az utca.

Az utca nem, csak a tér ér véget. És ott az a piros ház, látod? Amelyik mintha eltorszolná a teret. Egyszerűen ráfordul az útra. Nem enged tovább.

Aha!

Hát itt születtem.

Nem ilyennek képzeltem.

Hát?

Mézeskalács-házikónak.

Hiszen az!

Dehogyis.

Ha annak akarod látni, az.

A szemem nem csal.

A képzeletedet kéne ráborítani.

Hát majd igyekszem. Mit akarsz csinálni?

Bekopogok.

Egy vadidegen házba?

Nem vadidegen, a szülőházam.

Momentán vadidegenek lakják, nem gondolod?

Nem számít. Bekopogok.

Lehet, hogy itthon sincsenek!

Dehogynem, már jön is valaki...

És milyen nyelven fogod megszólítani?

Jó napot!

Jó napot.

Ért magyarul, ez elég furcsa. Szemrevaló lányka.

Kit keres?

Nem mondhatom neki, hogy egy hároméves kisfiút. Valakit, aki itt lakik.

A nagymamámat?

Igen, a nagymamádat.

Mamuska, itt áll egy ember, és magát keresi.

Magamat keresem, milyen jól mondja ez a kislány.

Mondd neki, hogy nincs kiadó szobánk.

Nincs szándékomban itt éjszakázni.

Akkor mit akar?

Kérem, ha megengedné, hogy bejőjjünk a társammal a házba.

Ki maga?
Fotóriporter vagyok.
Hogy mi?
Újságoknak készítek fényképeket.
Itt nincs mit fényképezni. Nem látja, milyen ütött-ko-

pott a ház?
Ez a szülőházam. Szeretném megnézni, mi változott bent.
Mit bámul rajtam ez az asszony?

Szerintem semmi. De maga... járt már itt egyszer, úgy rémlik.

Ennek nincs ki mind a négy kereke. Én ugyan nem!

De igen. Még a háború előtt, 32-ben vagy 33-ban.

Az lehetetlen. *Összetéveszt valakivel.*

Akkor is egy nővel volt.

Milyen nővel lehettem itt, ugyan...

Most rólam beszél? Merthogy rám nézett.

Nem, nem rólad beszél.

Méghező egy nagyon csinos nővel. Hedi vagy Heda, vagy valami hasonló neve volt.

Heda? Egyetlen Hedát ismertem. Heda Kieslert. De mit ke-
restem volna vele itt?

Nagyon meglepődtek, hogy egy kocsmá működik a házban, az apámé. Akkor úgy 15 éves lehettem. Ez a Hedi nagyon más volt, mint azok a nők, akiket ismertem. A frizurája, az öltözéke.

Most mi van? Mit karattyol ez az asszony?

Azt állítja, jártam már itt. Egy Hedi nevű lánnyal. *Heda Kieslerrel. Honnan ismeri ezt a nevet egyáltalán?* De minek jötünk volna ide?

Biztosan könnyögött, hogy mutasd meg neki a szülőházadat. Neki is ugyanúgy mesélhettél a mesevárosodról, mint nekem.

Nem emlékszem.

No, jöjjenek be. Itt volt a pult. Ebben a sarokban volt egy kis asztal, két személynek. Ott ültek egy éjszakán át. Apám megengedte, hogy zárás után is maradjanak. Pedig ilyet soha nem tett se azelőtt, se azután. Az a nő gyönyörű volt, apámat teljesen levette a lábáról. Kétszer olyan hosszú ideig rámost, mint máskor, hogy tovább lehessen a nő közelében. Pezsgőt akartak, de azt nem tartottunk, itt senki nem ivott pezsgőt se azelőtt, se azután. Hajnalig beszélgettek, nevetgéltek. Hallottam a hálókamrában.

Nem emlékszem. *Lehet, hogy álmodta az egészet?* Biztosan én voltam?

Tudja, nálunk nagyon sok vendég megfordult az évek során. De ez az éjszaka különleges volt, ezért megmaradt az emlékezetemben. A nő kacagása, a maga dörmögése.

Mit mond?

Azt bizonygatja, hogy jártam itt a harmincas évek elején.

Nem azt mondtad, hogy három éves korod óta nem tetted be ide a lábad?

De. Csak ez az asszony mást állít. Nem tudom elképzelni, hogy Heda eljött volna velem ide.

Heda? A barátnőd volt? Úgy gondolom, a szerelmed...

Nem, csak a jóakaróm vagy pártfogóm. Teljesen véletlenül ismerkedtünk meg. Tüzet kért egy prahai sikátorban. Pont tőlem! Aztán valahogy szóba elegyedtünk. Kérdezte, mivel foglalkozom. Én meg elmeséltem a nagy filmes álmomat. Erre beajánlott Hellerhez az AB stúdióba. Később egy párizsi utat is kieszközölt nekem, jó kapcsolatai voltak már egész fiatalon, egy amerikai filmtársaságnál dolgozhattam egy évig. Sokat köszönhetek neki. Filmszillag lett, előbb itt, Európában, aztán Hollywoodban. De akkor már Hedy Lamarrnak hívták.

Hedy Lamarr? Hiszen ő a kedvenc színésznőm! Te személyesen ismerted? Nahát, mi-csoda szerencsés ember vagy! Csupa sztár körül forogsz!

Most éppen körülötted...

Oké, na de hogy Lamarr-ral barátkoztál...

Igazán csak egy kis ideig.

Mély barátság lehetett, ha még ide is eljött veled...

De én erre valóban nem emlékszem.

Nézze ezt a sálát. Azé a nőé volt. Lecsúszott az asztal alá, nem vette észre, én is csak másnap találtam meg, amikor takarítottam, és amikor maguk már hét határon túl jártak.

S azóta őrizgeti? *Volt egy mozdulata, ahogy a hosszú ujjával kéjesen beletúrt a halványli-la selyembe, és lassan lehúzta a nyakáról, miközben félig leeresztette a szempilláit, és oldalt hajtott a fejét, hogy az arcát végigsimítsa a sál finom anyaga...*

Több, mint harminc éve, igen.

Szép sál. Felismered?

Nem is tudom... Hedy valóban hordott mindenféle sálakat meg kendőket, sokszor a fejére is tekerte őket. Minden jól állt neki, hisz gyönyörű nő.

Tudom. Van egy-két képem róla. Ez a sál elég komoly bizonyíték, nem gondolod?

Ej, egyáltalán nem biztos! Ennyi év után hogyan emlékezhetnék egy sálra...

Igazad van, én sem tudom felidézni, hogy pl. három hónapja milyen ruhában léptem fel Wienben.

Még jó, hogy vannak fotók.

Ja. Csak a fekete-fehér fotók alapján bizony nem tudom azonosítani a színéket.

Az a furcsa, hogy ez a sál egyáltalán nem mutatja a korát.

Talán a kiváló minősége miatt.

És hát nem volt használva.

Egyszer sem vette fel ezt a sálát?

Nem, hiszen nem az enyém volt.

De maga találta meg. És biztos lehetett abban, hogy a gazdája nem jön érte vissza.

Igen, biztos voltam benne, még ha nem száz százalékosan is. De hát hova vettem volna fel? Milyen ruhához? Nem jártam sehova, csak esetleg ide az udvarra. Egész nap mosogattam. Ahhoz nem kell selyemkendő. De azért néha elővettem, szellőztettem. Vigyáztam rá egyszóval.

Jól tette.

Üljenek le. Nem sok mindennel tudom megkínálni magukat.

Ne fáradjon.

Főzők egy teát.

Mit mondott?

Hoz nekünk teát.

Inkább kávét innék...

Nem hiszem, hogy választhatsz, látod, milyenek itt a körülmények.

Na, jó. Akkor beérem egy teával.

Heda. Lustán mozog a kamera előtt. Heda kéjesen elnyílt szájjal. Gustav arra kéri, gombolja ki a blúzát, és engedje le a vállán, amíg nem szégyelli. A blúz a derekánál áll meg, szép redőkben. Így jó? Ha akarja, a melltartót is kikapcsolom. A teremben – Heller kivételével – min-

denki megmerevedik. Nem várja meg a választ. A melltartó csipkéje rácsusszan a blúz redőire. A tökéletes test lassan fordul felénk. Mintha egy márványszobrot tanulmányoznánk. Hallom a torkomban a szívemet. Heller a kamera mögött zaklatottan szuszog. Heda felkacag: na, mi van, nem láttak még pucér női?

Mi van veled? Valahogy megnémultál.

Kutatok az emlékeim között. Nem megy a fejembe ez a sál-história.

Nekem meg az nem megy a fejembe, hogyan felejtethsz el egy ilyen kivételes eseményt.

Tudod, volt egy komoly fejsérülésem...

Verekedés?

Úgy is mondhatjuk. A normandiai partraszálláskor...

Dezo, ez most vicc?

Haditudósító voltam, nem vicc.

Micsoda kalandos élet!

Kicsit kockázatos kaland, de belementem.

Szóval megsérültél.

Háromszor is, jellemzően mindig a fejemet érte valami, de a harmadik majdnem végzetes volt. Egy időre emlékezetkiesésem lett.

Na, akkor itt a magyarázat.

Hogy pont ezt az utazást törölte volna az agyam?

Lehetséges. De talán nem törölte teljesen. Hiszen olyan határozottan vezetél végig a városon. Furának tartom, sőt kétségesnek, hogy egy hároméves gyerek egy életre így megjegyezte volna az utcákat.

Mondom, anyám folyton mesélte, melyik házban ki lakik, ki kivel van jóban, melyik kapualjat kedveli s melyiket nem. És amikor elköltöztünk, folytatta, ismételte, egyszer álomban sírva utcaneveket kiabált, talán így őrizte meg a maga számára a boldog világot. Az én fejemben meg szinte térképpé állt össze. A nyomdában, ahol apám dolgozott, láttam néhány rézmetszett térképet, azokra hasonlított az én álombeli térképem.

Biztosan akkor is vonattal érkeztetek. Talán Prahából?

De mit kerestünk volna itt?

Valami különleges hangulatot.

Az isten háta mögött?

Néha a leghetetlenebb helyek tartogatják a legtöbb meglepetést.

Lehet. Heda szerette a meglepetéseket. És elég gyakran volt késztetése arra, hogy megszökjön.

Honnan?

Mindenhonnan, ahol unatkozott.

Lehet, hogy elege lett a forgatásból?

Elképzelhető... De ha tényleg eljöttem vele, akkor elég sokat kockáztattam.

Azzal, hogy megszöktetted?

Azzal, hogy legalább két nap nem mentem be a stúdióba. Elveszíthettem volna Heller bizalmát. S azzal minden további lehetőséget.

De ez nem következett be.

Szerencsére nem. Tehát lehet, hogy mégsem jöttem el?

Tessék parancsolni. Itt a tea.

Köszönjük. Milyen különös illata van! A csorba bögre föl hajol, hajbullámai rimel-

nek a felszálló páragőz kacskaringóival. Félig leereszti a pilláit. Belekóstol. Fintorog. Meg akar ölni ez a kislány. Kacag, feje hátrabilen. A sál lecsúszik a fejéről. Keserű. Újra kortyol. Keserű. Finom. Még.

Miből készült?

Ezerjófűből. Az unokám szedte.

Mit mond?

Nem tudom az angol nevét sajnos. Egy gyógynövény.

Mondja meg neki, ha megissza, egy darabig nem fog fájni a gyomra.

Ez jó hír! Ha megiszod, elbúcsúzhatsz a gyomorbántalmaktól.

Az a nő, akivel annak idején itt járt, hajnalban teát kért. Annyit nevetett, hogy megfájdult a gyomra. Akkor is ezerjófűből főztem, amit én szedtem. Nem volt más itthon. Nagyon keserűnek találta, fintorgott. De azért megitta.

Úgy látom, Sandynek ízlik.

Imádom a keserűt. Ezek szerint nem vagyunk egyformák Hedyvel. Látod, engem megszöktetned se kellett. És senki bizalmát nem veszíted el azzal, hogy teljesíted egy kívánságomat.

Lejött a rúzs a szájáról. Kérdezte, hol van tükör. A hálókamrában a lavór fölött volt egy kicsi tükrünk, de nagyon torzított. Amikor belenézett, nagyot nevetett. Csücsörített, grimaszkodott. A rúzzsal körberajzolta a tükörképén a száját.

Égővörös ajkak közt egy kecses cigaretta. Mesélj még. Hol volt a szerelmesek találkahelye? Melyik kapualj a legnagyobb szenvedélyek tanúja?

Erre sem emlékszel?

Amikor elmentek, az a nő magába karolt, mert a cipősarka csúszkált a macskaköveken. Szemergett az eső. Apám nem fogadott el pénzt. Napokig szótlán volt, sokszor kiállt az ajtóba, mintha várna valakit. Pedig tudhatta, hogy nem jönnek vissza.

Mit mond?

Hogy nem jövök vissza soha többé.

De hiszen itt vagy...

Hosszú pillák, vállra zuhanó sötét fürtök, parfüm és cigarettafüst. Egymásba csúszó arcok. Hedy. Sandy. A gyerekkori városba visszatérni olyan, mint kizuhanni egy álmából. ■ ■ ■

■ **N. Tóth Anikó** (1967) író, irodalomtörténész. Könyvei a Kalligramnál: *Fényszilánkok* (2005, 2012), *Szövegvándor* (2006), *Tükörkönyv* (2008), *A varietas öröme* (2011), *Szabad ez a hely?* (2017). Ipolyságon és Szetén él.